ПЕРЕЦЬ

ЦІНА 1 КРБ.

№ 2, КИЇВ, СІЧЕНЬ 1947 р.

ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ

РІК ВИДАННЯ VI

Знатний врубмашиніст шахти № 27 тресту «Сніжнянантрацит» — Г. І. Запорожець зареєстрований кандидатом у депутати Верховної Ради УРСР по Сніжнянській виборчій окрузі.

Малюнок В. Гливенка

З ШАХТАРСЬКОЇ ЛАВИ — ДО ВСЕНАРОДНОЇ СЛАВИ

РОБЕРТ СМІТ ПОВЕРНУВСЯ ДОДОМУ

Малюнки К. Агніта

Звідси безробітного Роберта Сміта мобілізовано в армію.

Консультація перця

Які події відбулися в Європі й Азії на початку нового року? — запитує т. УСОВ.

Відповідь: За перший тиждень січня ми зареєстрували такі події: американські матроси зґвалтували студентку Бейпінського університету (Китай): розстріляно шість офіцерів-демократів (Іран); голландці розстрілювали індонезійських республіканців; французькі реакціонери вели гарматний огонь по в'єтнамських республіканцях (Індо-Китай); в Іспанії тривали арешти антифашистів і розвантажувались англійські товари для уряду Франко; у Палестині британський головнокомандувач запровадив нове досягнення західної цивілізації — тілесну кару.

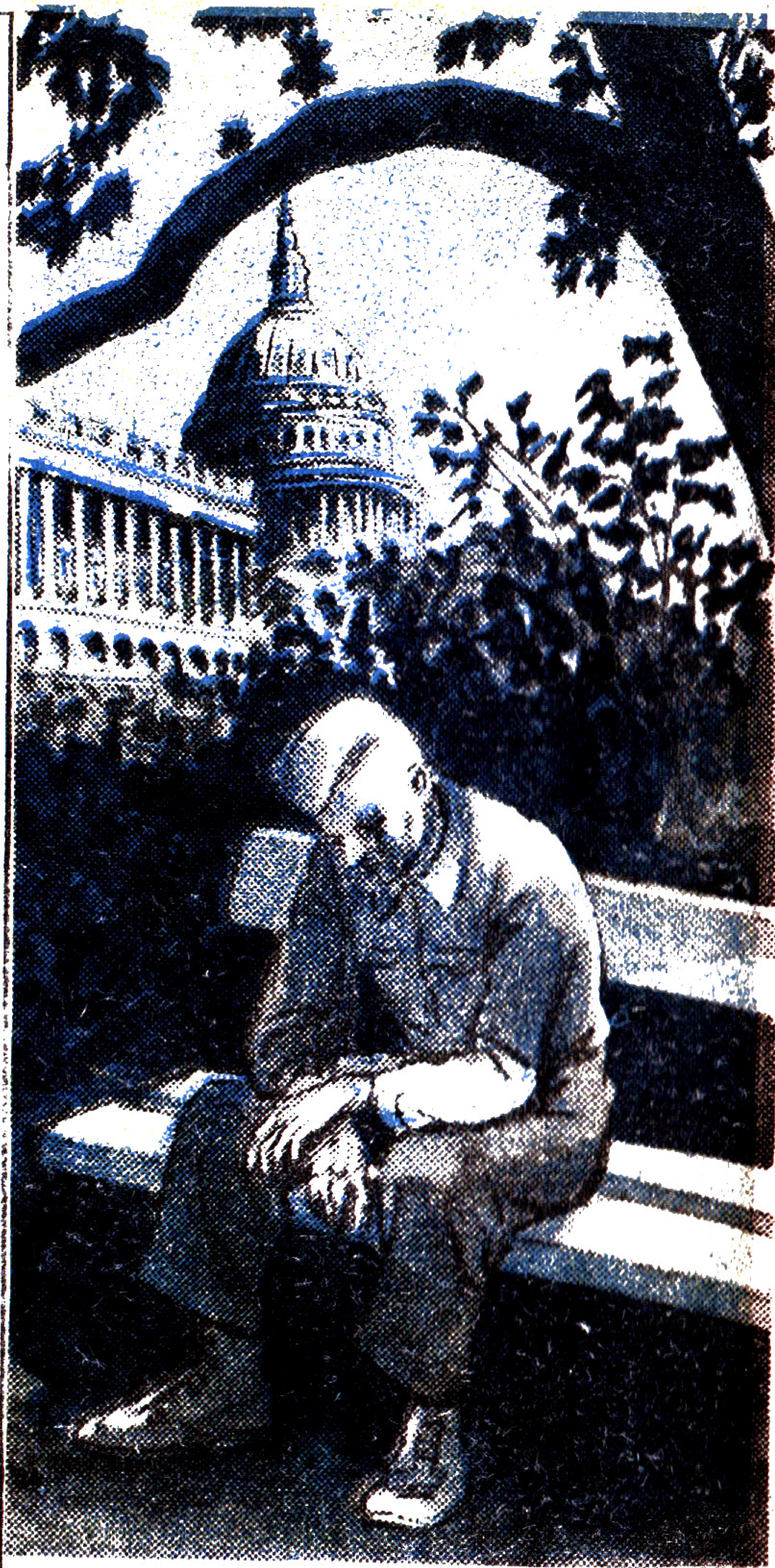
Як бачите, події початку січня 1947 року в деяких країнах мало чим відрізнялися від подій минулого, 1946 року.

На якій підставі в США заборонено демонструвати фільми про звірства німецьких фашистів? — запитує т. НОВИЦЬКИЙ.

Відповідь: Щоб не дратувати нерви спеціалістів по цих звірствах, німецько-фашистських учених, які, на запрошення американських військових діячів, перенесли з Німеччини до США свої досліди по виготовленню нових видів зброї для масового знищення мирного населення

Хто такий генерал Папаніколу й чому він збирається у похід на Болгарію? — запитує т. КАЛИНОВСЬКА.

Відповідь: Папаніколу — це хитосо-грецький генерал, розбитий грецькими партизанами. Генерал утік, одрапортувавши своєму начальству: «Я переможно відірвався від партизанів, які втекли на болгарську територію. Збираюся в похід на Болгарію!» Але Папаніколу довелося відкласти свій похід, бо треба було знов одриватися від партизанів, які насідають на хороброго генерала на грецькій території.

Після демобілізації Роберт Сміт повернувся на старе місце.

„НА П'ЯТІ ПЕРСТЕНЬ...“

Єсть на світі така собі невеличка тварина — ласка...

Коварнюща й хитрюща тваринка.

Підкрадається-підкрадається до наміченої жертви, і така — ніби аж одвертається від неї, а потім на жертву — стриб! — і вкусила.

А як та жертва необережна, то ласка може її навіть загризти.

Ласка живе в багатьох країнах, — по дворах, у стайнях, клунях і т. ін.

Літом вона сіренька на масть, з біленькими грудьми, а взимку — біліє...

Це так звана мімікрія, пристосовування звірів і птиць до кольору навколишньої природи.

А в Англії живе не ласка, а Ласкі...

Це не звіринка й не тваринка, а професор — Гарольд Ласкі.

Живе він не в стайнях чи в клунях, а в лейбористській партії, де нещодавно він був за голову виконкому цієї партії.

Він теж знає про мімікрію і, коли треба, прибирає робітничого ніби кольору.

Вдома він вечорами стає перед дзеркалом, оглядає фрака й циліндра й кличе свою дружину:

— А подивись-но, міледі Пистинет, чи пишний з мене лорд вийде, чи не пишний з мене лорд вийде?

Міледі Пистинет з усіх боків його оглядає, потім пересовує циліндра трохи набакир:

— Отак, Гарольдушо, буде хвацькіше! А взагалі такий лорд з тебе буде, такий лорд, що лордішого й на самому Пікаділі не випікаділиш! Біверрбрукіший од самого лорда Біверрбрука!

А коли треба йти до робітників, тоді, замість фрака й циліндра, одягаються самі підтяжки, дружину кличе не міледі, а просто місіс, себе забороняє кликати не то що лордом чи сером, а навіть містером.

— Зови, місіс Пистинет, мене товаришем. Рук я сьогодні не митиму, щоб чорніші були, та замаж мені сажею під носом, ніби я тільки-но з виробництва.

Тоді вже йде до робітників.

Примимкрився Гарольд Ласкі і до Радянського Союзу, приїхавши до нас на чолі делегації лейбористської партії...

Прикинувся святим та божим.

А повернувся до Англії — відразу ж стриб на Радянський Союз, на його життя, кусає...

Загризти Радянський Союз Ласкі не вдасться, — не такі кусали та не закусали! — а характер свій Ласкі виявив повністю, цілком довівши свою «тотожність» із своїм тезком — коварнющою й хитрющою тваринкою ласкою.

Повернувшись до Англії, Ласкі написав книгу про Радянський Союз. Зветься вона: «Міркування про революцію нашого часу».

Спочатку він пише в своїй книзі про те, що мільйони людей дістали доступ до культурних цінностей; пише про колосальний культурний рівень численних національностей Радянського Союзу, що до Жовтневої революції не мали навіть своєї писменності; описує велетенські досягнення Радянського Союзу, що про них не можуть капіталісти навіть мріяти...

Виходить отже...

Для всякої людини, що логічно мислить, зрозуміло, що все, що дала народам Радянського Союзу Соціалістична революція, більшовицька партія і Радянська влада, — все це наслідки народовластя, широчезної і глибочезної демократії, розв'язання й підтримки скованого капіталістичною системою народного генія.

А що говорить Ласкі?

А Ласкі говорить, що всі досягнення народів Радянського Союзу є наслідком того, що Радянська влада скасувала всі демократичні установи.

Влада — народна. Народи досягли колосальних успіхів, через те, що нема... народу.

Бо, коли, як говорить Ласкі, Радянська влада скасувала всі демократичні установи, — значить в тих установах нема народу...

Народи досягли, і народів нема...

Хіба може Ласкі вже й до того додумався, що «демос» не народ, а тільки директори банків та уряд його величності?

Очевидно, коли Ласкі подорожував по Радянському Союзу, він чув, як одна баба співала:

> Тим я тебе полюбила,
> Що на п'яті перстень...

Це пісня жартівлива...

А професор Ласкі подумав, що вона є найвище досягнення людської логіки..

Лорд із професора Ласкі може й вийде...

А демократа ніяк з його не вийде.

Логіка його більше на лордівську скидається.

Остап ВИШНЯ

Як я колись правди добивався

РОЗПОВІДЬ КОЛГОСПНИКА СЕМЕНА ЧЕРНЕЯ З АРТІЛІ ІМ. 8 БЕРЕЗНЯ НА БУКОВИНІ

Якось заходить до мене агітатор.

— Файненько прошу вас, дідусю,—каже,— підемо зі мною до Миколи Марчука. Там сьогодні зійшлося багато людей бесіду слухати. Хочемо, щоб і ви дещо розповіли.

— Який з мене, — говорю, — агітатор, коли голос маю пискливий, як у тієї курки семинастої.

А вона своє:

— Ходімо. Весь Миколин куток вас кличе.

Приходжу до Марчука, а в нього вже вся громада зібралась. Та так тісно, що й рукавиці ніде покласти. Посадовили мене напокуті і кутковий Микола Марчук звертається до мене:

— Ви, діду, найстарший між нами. Багато прожили і багато знаєте. Розкажіть нам що-небудь.

І всі в один голос: розкажіть та розкажіть.

— Якщо вже так просите, відповідаю, то розкажу вам, як я колись правди шукав і через те старцем став. Це було за цісарщини.

Все почалося з-за сусідової свині. Жив тоді біля мене багатій Корній Цибулько. Скрізь він мав руку, всюди його слухали. За хитрість в селі прозвали Цибулька лисицею. Викохав він таку здоровенну собі льоху, мов телицю. Бувало, як випустить з хліва, то що тільки попадеться — розірве. Занадилась вона було в моє обійстя і кожний раз кури патрала. Приходить ото баба в хату та й плаче — як не дві, то три курки льоха з'їла. Просив я, говорив сусідові за шкоду, але він слухати не хотів і шкоди не вертав, а ще сміявся, шляк би його трафив.

— Дивіться на нього, який газда явився: з постолів віхті стирчать, а крізь шапку — чуприна покільчилась. Він курей хоче! А були вони в тебе? На твоє вориння і сорока не сяде, бо здохне з голоду, не те. що курка триматиметься...

Отак завжди підніме регіт та й випхне за ворота. Терпів я, терпів, а після якось взяв і оперіщив ту льоху ломакою, коли вона йшла до курника. Побачив це сусід, мов той вепр кинувся до мене. Схопив за петельки і гайда молотити по обличчю та по спині. Стільки мені гепаків наклав, що я цілий тиждень лежав у постелі.

А після думаю собі: брешеш, дуко, таки я тебе притягну до отвіту. Є ж таки закони, що за людину стоять. Злагодила мені баба торбу з хлібом, і я пішов у місто. Найняв там адвокатів, написали вони мені папір — і подав я сусіда в суд. Не довго прийшлося ждати. Так десь через тиждень покликали мене.

Отепер, гадаю собі, я тебе, дуко, посаджу на гарячу сковороду, будеш знати, як бити і насміхатися. Приходжу в суд, а там вже повна зала людей, так що й миш не проткнеться. А сусіда мого ще немає. Сів я спереді, як позивач, а його напевне, думаю, в клітку запхають — то ж будуть судити.

Незабаром з'явився і Корній Цибулько. Раптом на мишачих ніжках вибіг з бокових дверей секретар та як гукне:

— Судді йдуть!

Всі встали. Заходять паниська такі поважні і в кожного на носі окуляри. Суддя підвівся та й бубонить:

— Слухається справа по позову пана Цибулька на Семена Чернея...

Мені аж скалки в очах засвітились. Може прослухав? Може не дочув? А суддя:

— Підсудний Семен Черней з'явився?

— Тут, — кажу, — але, прошу пана, ви напевне прочитали неправильно, або в паперах якась помилка. Це я — Семен Черней — подавав в суд Корнія Цибулька за те, що він побив мене.

— Шо ти тямиш, що берешся мене поправляти. Тебе, Семена Чернея, подав до суду пан Цибулько, що ти його свиню скалічив... Розкажи судові, як це було?

— Та Цибулько мене мало до смерті не побив і мене ж судити?

— Підсудний Черней,— гримнув прокурор,— відповідайте на запитання суду.

— Ну, то прошу вислухати мене, — говорю. — Зовсім я її не калічив, тієї льохи, а тільки з свого обійстя нагнав. Виходжу я з хати...

— Коротше! — перебиває мене суддя.

— Виходжу з хати, глянув на подвір'я і остовпів...

— Коротше!

— Остовпів, — кажу. — Отак недалеко від мене, як сидите ви, пане суддьо, свиня Цибулька курку їсть...

Суддя як крикне.

— Ти що верзеш, хлопе?! — А тоді: — Все ясно, суд іде на нараду.

Сиджу я ні живий, ні мертвий. Підходить до мене Цибулько, посміхається.

— Ге-ге, а досудився. Постій, тепер я тебе буду уму-розуму вчити. Тепер ти в мене будеш скакати так, як я заграю.

Вже не знаю, як я протримався ті хвилини, щоб не гепнути його межи очі. Підо мною все горіло. Нарешті показались пани. Суддя притулив на ніс окуляри і почав читати. Не пам'ятаю, що там було написано, а тільки присудили мені 2 тисячі крейцерів штрафу. Мов ножа студеного хто вгородив в моє серце. Схопився та й лементую:

— Бійтесь бога, пани судді! А хто ж мені мою кривду верне? Я не винен, а він...

— Згідно закону конституції великого цісаря, — почав суддя, — ви перші зачепили божу тварину і за це мусите відповідати.

Розізлився я та й кажу:

— Коли бачу, в моїй старій фірі дишлом не так хутко повернеш, як цісарським законом. Мабуть, він тільки для свиней писаний.

А суддя як закричить:

— Як ти смієш, розбійнику! Взяти його...

Запхали мене до криміналу та ще добавили штрафу 3 тисячі крейцерів — мовляв, за бунт. А повернувся я додому старцем. Вже не було в мене ні кавалка поля, ні коня, ні фіри—все було продане з-під молотка на штраф.

Отакі були тоді закони.

Записав **В. ПОБІГАЙ**

Малюнок С. Самума

БУЛО ТА ЗАГУЛО

— Ваш завод почав випускати нові мотори. Чи не можна там парочку без наряду?..

— Минулося! В нас тепер новий директор.

Штатна ОДИНИЦЯ

В одному невеличкому місті довгий час існувала контора по заготівлі риби. Рибу, правда, заготовляти не було де, бо в навколишніх ставках плодились тільки окуньці, в'юни та бубирі, а єдина річка Кобичівка влітку завжди висихала.

Але контора жила і діяла. Працівники приходили на роботу рівно о 9-й годині ранку, писали відношення і довідки, відправляли телеграми-блискавки, цокали коліщатками рахівниць, засідали, проводили наради і навіть влаштовували суботники на підсобному господарстві.

З місяця в місяць контора обростала новими людьми, ставала, як любив висловлюватись один з її працівників, установою крупного масштабу.

Першим підняв питання про розширення штатів заступник керівника контори товариш Салотопенко.

— Мені, — сказав він, — необхідна додаткова штатна одиниця. Наша контора не може дальше обходитись без спеціального референта по окунях. Самі знаєте, скільки роботи звалилось на мої плечі.

Коли на посаду окунячого референта була зарахована гарненька дівчина Тома, за розширення штатів взявся другий заступник товариш Семенистий.

— Якщо ви вважаєте, що інспектор по в'юнах не потрібний, — говорив він, — то ви жорстоко помиляєтеся і нічого не тямкуєте в питаннях економіки.

Вимога тов. Семенистого була задоволена. Інспектором по в'юнах прийняли родичку головного бухгалтера Авізовенка Мері. Обоє дівчата плутали в'юна з окунем і глибоко вірили, що балик водиться тільки в копченому вигляді.

Незабаром контора розширилась ще на дві одиниці. Були прийняті відповідальний виконавець по карасях і дегустатор зернистої ікри.

Бухгалтерія у свою чергу теж почала вимагати збільшення штатів.

— По-перше, — сказав головний бухгалтер Авізовенко, цокнувши жовтим коліщатком рахівниці, — мені потрібен працівник по групі прямих розрахунків, по-друге, — по групі взаємних розрахунків, по-третє, — по групі зарплати і підгрупі нараховань. — Потім, — продовжував він, добираючись до чорного коліщатка, — я не можу обійтись без помічника по дебету і помічника по кредиту.

З доводами головбуха погодились, і керівник контори товариш Білорибка виїхав у главк. Звідти він повернувся з затвердженим новим штатним розписом і трьома спеціалістами — Ракушком, Омаровим і Баклажаненком, яких привіз з собою, розраховуючи на нове розширення штатів в майбутньому.

Ракушко — проектувався на посаду спеціаліста по устрицях.

Омаров — по раках.

Баклажаненко — по опеньках.

Останній потрапив у рибозаготовельну систему зовсім випадково, але він переконав товариша Білорибку, що профіль контори може стати ширшим і тоді опеньковий спеціаліст буде чудесною знахідкою.

Довідались про цю контору органи державного контролю і ліквідували її.

Але нещодавно в районній газеті однієї степової області, куди, як відомо, гриби потрапляють лише в маринаді або в сухому вигляді, промайнуло оголошення місцевої грибозаготовельної контори: «Терміново потрібні спеціалісти по рижиках і старший референт по опеньках. Оплата за згодою». Чи бува не товариш Білорибка відкрив нову контору?

Ол. ПОДЧЕКАЄВ

МІСЯЦЬ ТА ЗЛОДІЙ

(Байка)

Надумався один кмітливий злодій
сховати місяць від людей.
Біда йому з тим місяцем — та й годі:
вночі надворі видно, як удень.
А злодій більше темряву любив
(по-темному украсти все зручніше).
Отож він десь рядно схопив,
до двох кілків приладив якміцніше
і, впевнений, підняв рядно те вгору.
— Хай буде тьма, — сказав. —
Не помогло... Сміються зорі,
сміється місяць в синьому просторі.

— Ну, що ж? Зшивати двоє ряден треба.
Робота неважка. Сказав — зробив.
Не помогло... Ще доточив ряднину.
Не помогло... Пришив стару свитину...
А місяць світить, як раніш світив.

На світі є подібні дипломати,
що хочуть правду від людей сховати.
Брехню з брехнею, звісно, можна зшити,
та правди нею не закрити.

Павло **КЛЮЧИНА**

Малюнок М. Сліпченка

НОВЕ В ГЕОГРАФІЇ

— Скажи, Петренко, що росте на полях Узбекістану?

— Бавовна, рис, виноград. В 1946 році виріс великий металургійний комбінат.

Ненадрукований нарис

Кращого нарисиста обласної газети Юрія Півня було викликано до редактора.

— От що, Юрко,— сказав редактор,— поїдеш до Зарічного. Голова райвику говорив мені недавно, що Зарічне може правити за зразок справжнього культурного райцентру. Поїдеш, подивишся й напишеш розгорнутий нарис про Зарічне. Хай і інші райони повчаться на його досвіді.

Виїхавши того ж вечора, Юрій Півень без особливих пригод добрався на місце. Кореспондента обласної газети зустріли в Зарічному дуже гостинно. Йому допомогли ознайомитись з усіма досягненнями райцентру. Він не встигав нотувати до блокноту цікаві відомості й факти про відбудову Зарічного й його культурне життя.

Пізно ввечері Юрій Півень повернувся до готелю і, сповнений найкращих вражень, одразу ж сів писати нарис. Було вже далеко за північ, коли Юрій написав прикінцеву фразу нарису: «Ці рядки ваш кореспондент пише у затишному номері нового, недавно відкритого районного готелю».

Погасивши світло й зручно вмостившись у ліжку, Юрій відчув приємну втому. Він почав уже дрімати, коли його щось кольнуло в спину. Потім у шию. Що це — солома з матрацу?... Але ж матрац пружинний... Нервове, — подумав Юрій і, повернувшись на другий бік, заплющив очі. Але заснути йому не пощастило. Раптом десятки розпечених голок вп'ялися в його тіло. Юрій схопився й засвітив світло. В новому номері нового готелю на новому ліжку, засланому новою сніжнобілою білизною, повзали клопи...

Вранці зав. комунгоспу і директор готелю вирішили провідати кореспондента й поговорити з ним. Хто знає, може йому знадобляться ще якісь матеріали для кореспонденції. Вони зайшли в номер і стали, як вкопані. Кореспондент спав не в ліжкові, а, загорнувшись у простиню, примостився в кутку на голій підлозі.

— Що з ним? — спитав завідувач.

— Напевне, того, хильнув трохи, — відповів директор.

Юрій, який чув цю розмову, відкинув простиню й, ледве стримуючи обурення, підвівся.

—Як вам не соромно?! Де ваша культура?! Ви розвели тут клопів!

— Чого ж ви сердитесь? — здивувався завкомунгоспу. — При чому тут культура? Ну, завелась кузька, ну недогледіли, але це, нарешті, не вирішує...

Юрій мовчки підійшов до столу й, схопивши свій нарис, порвав його на дрібні шматочки.

***

— Як справи, Юрко? — спитав нарисиста редактор. — Коли здаєш нарис?

— Ніякого нарису не буде.

— Чому?

— Писати про культуру з клопами я не вмію! — І він розказав редакторові про свою пригоду в готелі.

Ст. МІШУРА

Іноземний гумор

ЇХ ЖИТЛО

Поліцай затримав двох безробітних.

— Де ви мешкаєте? — звернувся він до першого

— Я? Ніде.

— А ви?

— Я? Всюди.

Дити бізнесу

— Папа, на місяці люди живуть?,

— Цілком ймовірно, синку.

— А вони між собою воюють?

— Дуже можливо, мій хлопчику.

—Чому ж ти на цьому нічого не заробляєш?

За газетою

Він (перегортаючи газету пана Херста). — Знову та ж сама брехня. Нічого нового!

Вона (забираючи газету в свої руки). — Ні, тут є дещо нове.

Він. — Шо саме?

Вона. — Дата.

Малюнок К. Агніта

— Пам'ятаєте, Тарасе Степановичу, у 1943 році ви обрали цей будинок для свого КП. 9 лютого в цьому будинку ми будемо обирати вас у Верховну Раду.

ПОГАНІ ЖАРТИ

КОГО СТУКНУЛО ТОРПЕДОЮ В ГОЛОВУ?

На фотографа Василя Семеновича Кручініна в один день звалилося стільки подій, що просто диву даєшся, як міг один чоловік з ними впоратись.

По-перше, у Василя Семеновича сьогодні знаменна дата. Він святкує сорокарічний ювілей своєї «творчої діяльності».

По-друге, його єдина білява, з приємною посмішкою дочка Оля складає сьогодні екзамен на лейтенанта медичної служби. По-третє, до неї просто з госпіталя приїздить жених гвардії сержант Сергій Огньов, який не бачив її зроду. По-четверте, не встиг ще сержант як слід посваритися з Василем Семеновичем (тестем), як на порозі з'являється кремезний, широкоплечий матрос Хома Гвоздьов у тій же справі.

Обидва вони (женихи) ще на фронті разом з першотравневими подарунками дістали і Олину фотокартку і, як завше буває в поганеньких водевільчиках, безумно закохалися в неї (у фотокартку звичайно). Саме це і принесло їх до фотографа у день його ювілею.

В той час, як сердешний ювіляр героїчно одбиває атаки досить таки агресивних зятів, наречена, склавши на відмінно екзамен, приходить додому і довго не може нічого второпати.

Лавіруючи, старий запрошує всіх до столу в другу кімнату. По-п'яте, як тільки перелічені персонажі зникли за дверима, на сцені з'являється гвардії лейтенант Сергій Ветров, який у ревнощах нічим не поступається Оттелові... З перших же фраз ми довідуємося, що саме він є Олин наречений, якого вона ждала чотири роки. І тут... що він чує!... Оля дзвінко сміється... Виголошує тост «За наше майбутнє!..» Чоловічі голоси теж дзвінкі і теж веселі за дверима, а на столі... моряцька безкозирка і танкістська пілотка. Все ясно... Зрада. Виголосивши гнівний монолог, майбутній зять Василя Семеновича уже має зникнути з кону назавжди, як у цю мить виходить Оля. Звичайно, обійми і, звичайно, поцілунки із зворушливими, захопленими вигуками: «Люба моя!», «Любий мій!». І тут же весілля.

В одному місці між матросом і сержантом відбувається такий «комедійний» діалог.

«Як торпедою в голову стукнуло» — говорить Хома Гвоздьов.

А сержант підбадьорює матроса. Не журись, мовляв, Оля «капризна, непостійна, з вітерцем». На це Гвоздьов відповідає: «Ех, товаришу сержант, тепер всі дівчата капризні, а щодо вітерця, то ми, моряки, до вітру звикли. Нас і дев'ятибальним штормом не здивуєш».

Такий короткий сюжетик жарту на одну дію І. Годзішевського «Привітна усмішка».

«КРУГОМ ШІСТНАДЦЯТЬ»...

Так висловлювався покійний дід старшини Булька з комедії на одну дію В. Орехова «Ми вас ждали».

І якщо пильно приглянутися до «створеного» Ореховим образу старшини Радянської Армії Булька, то виглядає він старше за свого покійного діда.

Підштопавши трохи старомодного денщика, драматург витяг його знову на світ божий.

Ось послухайте чим, на думку автора, повинен «смішити» публіку його герой:

Булько (таємничо). До капітана мого дівчат ані-ні. Не підпускайте й близько. В нього вже невеста є. Закоханий він у неї просто як у «Катюшу».

І так далі в такому ж дусі.

Друга дійова особа комедії Зізя проголошує з сцени такі сентенції: — «А від мого Васьки третій рік нічого не чути, хоч би посилочку вислав. Я знаю, це йому Вірка чи Фіфка написала про те, що я з Колькою гуляла, а між нами нічого не було, ну, буквально, може там пару разів залишався на ніч, бо пізно було»...

Зізя не вгаває:

«Побіжу, каже вона, а то, бачу, ви сьогодні мене й не відпустите. Бонжур. Присилайте військових. Можна декілька. Ви ж буквально знаєте мій смак».

Ми не випадково взяли ці дві п'єси. Як бачите, вони мають багато спільного, а саме:

1. Вони обидві подають у кривому дзеркалі нашу радянську дійсність.
2. Обидві пошлі до непристойності.
3. Обидві видані одним видавництвом «Мистецтво».
4. Обидві редагувались одним редактором — т. Довгалюком.

Єй-ей, про ці пошлі, безідейні п'єски можна було б і не згадувати. Але вони й досі продаються в книжкових крамницях, вони й досі засмічують репертуар самодіяльних гуртків.

Л. К.

Чи знаєте ви?

...що в місті Вінниці, в промартілі імені Покришкіна на кожного робітника припадає по одному адміністратору.

* * *

...що по путьовці Ленінського райкому КП(б)У міста Києва в різних організаціях читає лекції т. Третьяков і свої лекції пересипає такими перлами:

«...с **своиой** стороны, он **хотит** на всем европейском **контингенте...**»

«...Переход от рабовладельческого строя к феодальному был осуществлен благодаря **восстанию Спартака...**»

ТОВАРИШ Журба... ЖУРИТЬСЯ

Знали б ви, як він сильно журиться!

Прийде ото раненько з контору своєї (Озерянської) МТС, сяде за стіл, підіпре долонями голову і так думає, що аж очі приплющує. Та все зітхає, та потилицю шкрябає.

— І як його, і де його, і щоб його мені придумати, щоб трактори добре і вчасно ремонтувати?

Журиться отак, доки не заморить. Потім піде, бідолаха, додому, пообідає і... давай знову журитися.

Буває, подзвонять йому з району:

— Це Журба? Здоров! Як з ремонтом? Чому нічого не робиш? Чому нема здвигу?

Здвине тоді тов. Журба шапку на лоба і відповідає завідуючому відділом техкультур тов. Голованю:

— Коли б ви знали, як я мозок сушу, то не докоряли б. У мене від клопоту голова вже, як радіатор. Буквально кипить.

Та й як же йому, скажіть, не журитися, коли сусідні МТС уже кінчають ремонт, а в нього з 56 тракторів відремонтовано тільки десять.

Чому, питаєте?

Та тому, що знову ж таки заїла ота журба. Сидів він, наприклад, отак у грудні, клопотався і до того заморочив собі голову, що зовсім забув привезти з Білоцерківського Сільгоспкпостачу 680 різних деталей. А коли згадав, то було пізно. Розібрали інші.

Як же тут не журитися?

Тижнів зо два метикував директор МТС над тим, як би йому організувати зварювання деталей.

З Білоцерківської МТС тоді йому говорили:

— Кинь журитися, Журба. Вези їх до нас. Ми зваримо. Допоможемо...

— Підождіть, не збивайте з мислі, бо в мене тут свій план на умі вертиться, — відповідав він.

Вертівся той план, доки не вийшов з нього пшик.

...Та облишимо поки що директора у конторі і не будемо заважати йому журитися. Підемо краще в майстерню і подивимось, що там робиться.

Ідемо кілометр, другий, а майстерні все ще не видно.

Аж ось... Та що це? Невже горить величезне приміщення? Не інакше, як пожежа, бо дим стовпом валить і з дверей, і з вікон!

Так. Це вона, майстерня Озерянської МТС! І зовсім вона не горить, а обігрівається.

Перестрибуючи через купи всякого залізяччя, підходимо до дверей. Разів кілька мітимо всередину пробратися, та проклятий дим виїдає очі, забиває дух. Ех, що буде!

— Обережно, а то попечетесь! — гукає хтось.

—Та я ж нічого не бачу!

— А ви лягайте. При землі менше диму.

Прилягли... І перед нами стала вимальовуватись велика залізна бочка. В ній палахкотить полум'я, а кругом сидять і лежать хлопці—трактористи.

— Ремонтуєте?

— Ремонтуємо.

— Коптимо на окороки тракторні деталі,— сказав другий.

І почали розповідати, як вони «ремонтують». Кожного дня хлопці роблять незвичайну зарядку: чимчикують по 11 кілометрів з дому до майстерні.

Зберуться о годині дванадцятій, постукають трохи молотками, потім погріються біля бочки, і, дивись, уже назад треба вирушати. Кому в Яблунівку, кому в Малу Вільшанку.

А гуртожиток?

— До цього, — кажуть, — наш Журба ще не дожурився.

Роблять трактористи ще по кілька обов'язкових так званих «внутрішніх прогулянок».

Діло в тім, що кладова з інструментами і запасними частинами знаходиться біля контори. Отож, якщо кому треба ключа чи терпуга, то їде він 2 з половиною кілометра до кладової, потім 2 з половиною назад. Прийде, почне майструвати, а воно знову щось потрібно. І гайда знову у кладову!

— А чому ж не влаштуєте її тут? Місця ж досить!

— Знову ж таки наш Журба не дожурився.

Зате дожурився директор МТС до іншого. Знайшов, нарешті, «причину» відставання в ремонті. На його думку, ремонт іде погано тому, що, бачте, корови трактористів не одержують бурякового жому.

Недавно на бюро райкому він так і сказав:

— Дайте наказ, щоб колгоспи завезли коровам жом, і я вийду з прориву.

Он воно, яка причина!

— І фахівців малувато, — каже товариш Журба. Та тут він намагається не вдаватися в подробиці.

А подробиці такі. Два місяці механік Семакін і директор сварилися на тему: «Хто старший?». Дійшло до того, що перестали вони розмовляти. Зайде, бувало, Семакін до директора в кабінет, сяде і мовчить години півтори. Тоді Журба бере клаптик паперу і пише: «Чого ти сидиш? Іди в майстерню і ремонтуй!».

Семакін хапає ручку і кладе на тій писульці резолюцію: «Не піду. Не мороч мені голову. Знаю без тебе, що робити».

Той знову пише. І так тяглося доти, доки Семакін не заговорив:

— Піду, — сказав. І пішов. Кажуть, що робить десь у другому районі.

Зостався тов. Журба без механіка. За те ж на його вийшло: довів, що таки він старший!

Часто простоюють у майстерні два токарних і один свердлильний верстати. Простоюють тому, що виходить із ладу двигун, а поставити трактора, щоб рухав трансмісію, Журбі і досі не прийшло ще в голову.

Так лагодять трактори в майстерні Озерянської МТС.

Значна частина машин ремонтується по бригадах, в колгоспах.

Що там робиться, директор МТС не знає, бо за три місяці ніяк не вибере дня одвідати бригади. Ніколи. Журиться!

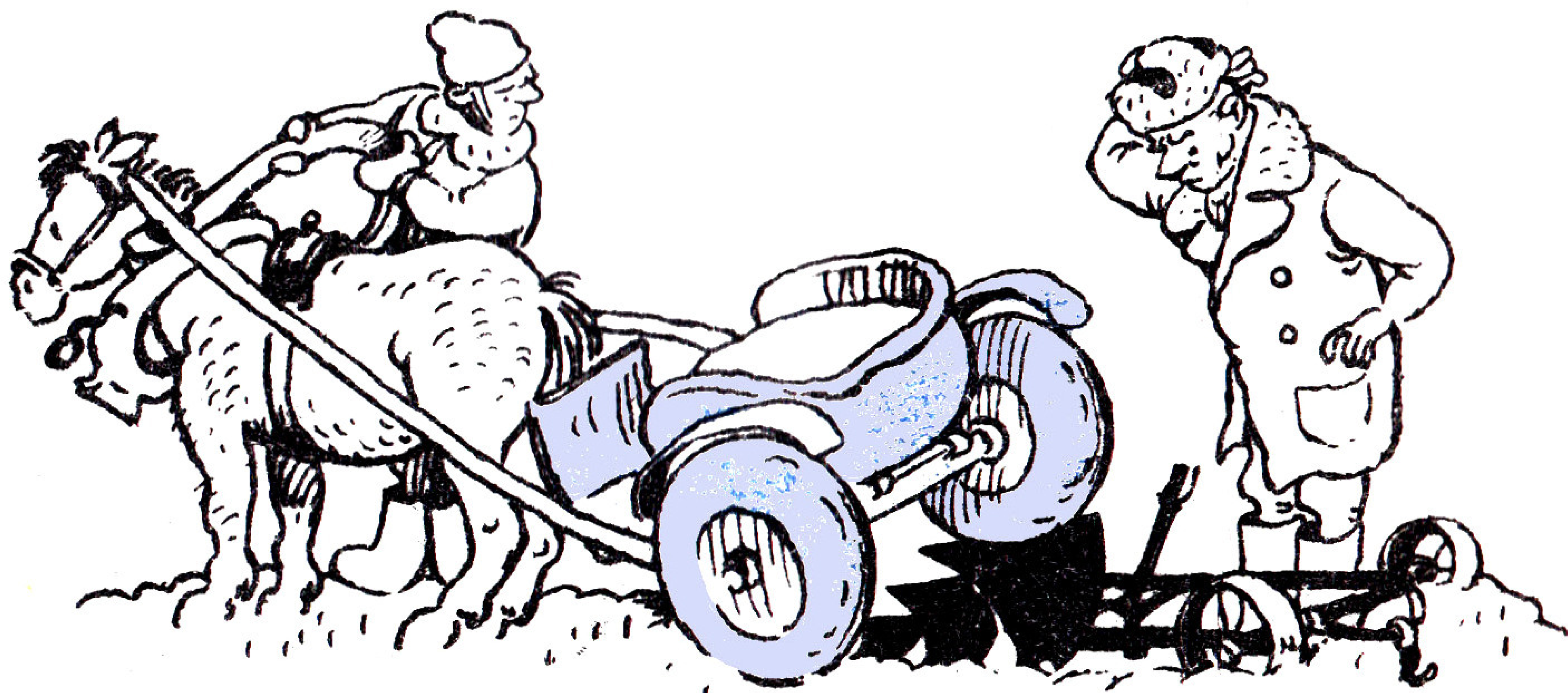
— Не треба, щоб він і приїздив, бо ще й мені голову заморочить. Сам відремонтую, — сказав бригадир Іван Шелест з колгоспу «3-й вирішальний».

А з товаришем Журбою, розказують, трапилась цими днями така пригода. Як оце притрусило трохи снігом поля, то їхав він у Білу Церкву і десь на яблунівських ланах зачепився при дорозі за тракторного плуга. Перекинувся, говорять, і так ударився, що аж згадав про ремонт інвентаря.

Згадав і... ще дужче зажурився.

Боюсь. щоб не довелося директорові Озерянської МТС навесні заспівати:

Та не жур мене, моя мати,
Бо я й сам журюся.

Ілюстрації Бе-Ша

Степан ОЛІЙНИК

Київ Перцю

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Для паровозів, що їх випускає Ворошиловградський завод ім. Жовтневої революції, прокладено тисячі кілометрів залізничної колії. Вийде наш красунь із заводських воріт і мчить собі по колії, посвистуючи. А ми, творці цих паровозів, робітники заводу ім. Жовтневої революції, ніяк не діждемось, коли ж нарешті Ворошиловградська міськрада збудує через Іваницців яр не залізничну колію, а звичайний пішоходний місток, щоб по-людському можна було ходити на роботу. А то нам уже набридло двічі на день форсувати яр. Поки видряпаєшся на ту десятиметрову стінку, ідучи на роботу, або спустишся з неї, ідучи з роботи, — не раз згадаєш і міськраду, і її голову. Тільки, мабуть, нікому в міськраді від наших згадувань не гикається. Бо коли б гикнулося, давно б уже місток збудували.

СИДОРЕНКО, ПЕТРОВ, ГОРОБЕЦЬ, ІВАНОВ,
робітники заводу ім. Жовтневої революції.
м. Ворошиловград.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Повідомляю, що колгосп ім. Ворошилова, Дмитрівської сільради, Знам'янського району, збагатився на красиву споруду. Це — новий, затишний особнячок голови колгоспу Кузьми Семенова. Збудований цілком з місцевих колгоспних будівельних матеріалів, призначених для будівництва телятника та інших приміщень для колгоспної худоби. На спорудження особнячка Кузьма Семенов досить успішно використав колгоспні трудодні.

Чи не можеш ти, шановний Перче, побажати чого-небудь на новосілля нашому голові колгоспу Кузьмі Семенову?

Панас ХМЕЛІВСЬКИЙ
Кіровоградська область.

ВІД ПЕРЦЯ: Не тільки можу, а й хочу побажати вашому голові на новосілля оту статтю карного кодексу, в якій прописано про відповідальність за порушення Статуту с.-г. артілі.

ЗАОЩАДЛИВІ

На багатьох підприємствах Харкова перевитрачають тисячі кіловат електроенергії.

Малюнок О. Козюренка

— Тепер вже досить ясно, що ми боремось за економію електроенергії.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Наше село обслуговується Тинянським споживчим товариством, головою якого працює т. Барабаш.

У цього торговельного працівника досить своєрідні погляди на постачання вчителям. Замість борошна Барабаш чомусь почав видавати вчителям зерно, хоч йому добре відомо, що в нашому селі нема млина.

Вчителям доводиться працювати вечорами, при світлі лампи, яка без гасу горіти ніяк не хоче.

Однак, гасу Барабаш вчителям не продає:

— Треба ущільнювати робочий день, а вечорами хай очима світять, якщо їм не спиться, — каже він.

Керуючись саме цією логікою, він і позбавив учителів нашого села гасу, позбавивши заодно їх можливості готуватись ввечері до уроків.

Цікаво, якби Барабашеві довелося попрацювати без світла вночі, щоб він тоді робив? Певно, не зміг би і повидло на пайок вчителям розбавити водою?

Вчителі Рудецької школи
(6 підписів).

Смотрицький район,
Кам'янець-Подільської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Є на Полтавщині містечко Градизьк, а в тому містечку є районна контора зв'язку, а тією конторою керує Микита Іванович Тверетінов.

Вигадав Тверетінов такий «внутрішній розпорядок», що службовці контори працюють не восьмигодинний робочий день, а так званий «світловий» день.

Як 5—6 годин вечора, так і припиняється з Градизьком всякий зв'язок, бо «світловий» день закінчився.

Хочеш дати телеграму-блискавку чи термінову кореспонденцію надіслати — жди годин до 10 ранку. Недавно через цей розпорядок наш банк не зміг своєчасно передати в область важливий державний звіт.

Тепер світловий день на землі починає вже потроху збільшуватись. А в нашій конторі — ні. Не збільшується ніяк. Дуже звикли її працівники до тих днів, які світили всього сім годин. Так звикли, що тільки й ждуть, аби замок на двері почепити.

Може ти, Перче, порадиш, як збільшити той світловий день в Градизькій конторі зв'язку.

М. ОСТАПЕНКО
Керуючий Градизьким районним відділом держбанку.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Прошу відзначити на твоїх сторінках скромну ювілейну дату: минуло вже півроку, як замовк наш радіовузол. Не забудь згадати й тих, хто своєю невтомною бездіяльністю брав участь у цьому досягненні. Першим відзнач завідувача радіовузла Степана Тьосу, який регулярно протягом цих шести місяців одержує зарплату. Другим відзнач начальника райвідділу зв'язку М. Настасійчука, який так захопився полюванням на зайців, що не має часу з'ясувати, чому замовк радіовузол. Третім, четвертим і т. д. відзнач тих, які, прочитавши в районній газеті про мертвий радіовузол, нічого не зробили, щоб його оживити. Сподіваюсь, що після відзначення цієї події на твоїх сторінках наш радіовузол нарешті таки заговорить.

Л. РОГАЧКО
Редактор райгазети.

с. Біляївка,
Одеської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Колгоспники с. Кудлаї (Вороновицький район на Вінничині) звернулися до редакції із скаргою на голову сільради Акімова. Він брутально поводився з колгоспниками, грубо порушував радянські закони.

Як повідомив нас Вінницький обком КП(б)У, факти, вказані в листі, повністю підтвердилися. Голова сільради Акімов знятий з роботи та відданий до суду.

* * *

Читач Г. Бурик написав до Перця лист, в якому розповів про те, що завідувач Селидівського райземвідділу (Сталінська обл.) Врачевський систематично порушує Статут сільськогосподарської артілі та ігнорує законні вимоги фахівців сільського господарства про забезпечення житлом.

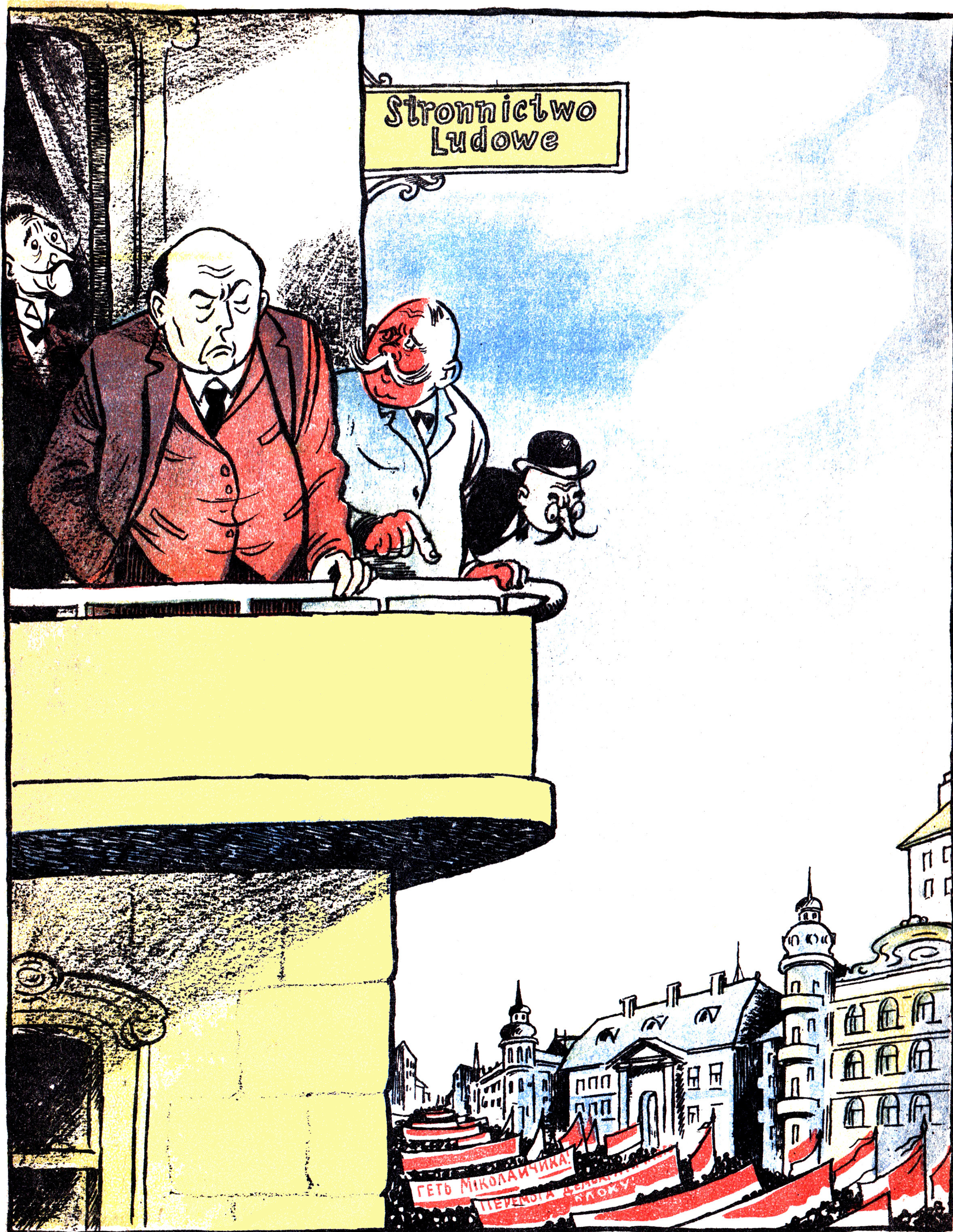
Завідувач сільськогосподарського відділу Сталінського обкому КП(б)У т. Співак повідомив редакцію, що завідувач Селидівського райземвідділу Врачевський з роботи знятий та притягнутий до кримінальної відповідальності. Фахівці, що працюють у райземвідділі, одержали 15 тисяч карбованців кредиту та розпочали індивідуальне будівництво квартир.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап Вишня, Я. Галан, О. Козюренко, Ф. Маківчук (відп. редактор), О. Міхалевич. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: - 4-65-56, дод. 34.
Прийом щодня від 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 2 (109) (на укр. языке). Підписано до друку 20. 1. 1947 р. Стат формат 72х105 см. 1 друк. арк.
Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.

БФ 00226 Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 38. Тираж 50.000.

Малюнок О. Козюренка

БЕЗГОЛОСІ

— Наша партія більше всіх галасувала, пане Миколайчику, а зібрала найменше голосів.